

GEEF MIJ UW ZOON

OVER HET TWEEDE GEBED VAN ELIA

• Kees Fieggen

In het leven van Elia spelen twee heidense vrouwen een grote rol. De ene is Izebel, de dochter van de koning van Sidon, de krachtige vrouw van Achab. Zij is ongetwijfeld voor een groot deel verantwoordelijk voor de grote afgoderij waarin Achab het Tienstammenrijk stort. Elia zegt Achab aan dat er geen regen zal vallen dan op het woord van de profeet - Jakobus vertelt ons dat dat op het gebed van Elia gebeurt. In die drie-en-een-half jaar droogte zit Elia eerst een tijdje aan de beek Krith en brengen de raven hem brood en vlees - wellicht van de tafel van de koning. Daarna stuurt de Heere hem naar een arme weduwe in Zarfath - ook uit het gebied van Sidon. Deze vrouw is uit heel ander hout gesneden. We vinden haar verhaal in 1 Koningen 17.

Waarom Sidon?

Jezus zegt later tegen de inwoners van Nazareth dat er veel weduwen waren in de tijd van Elia (en Hij kon het weten), maar dat Elia niet naar hen werd gestuurd maar naar deze arme heidense weduwe uit het gebied van de vijand, waar de vader van Izebel koning is. Dit is goddelijke ironie - dat Elia juist daar veilig zal kunnen vertoeven.

Maar natuurlijk is het ook waar dat Hij het hart van deze vrouw kent: de Heere weet van haar nood (die gaat Hij lenigen) en van het geloof dat zij zal tonen - net als die Kananese vrouw uit datzelfde gebied van wie Jezus zegt dat zij een groter geloof toonde dan Hij in Israël aantrof.

Ik heb geboden

De Heere zegt tegen Elia: Zie, Ik heb daar (in Zarfath) een weduwwrouw geboden om u te onderhouden (1Kon.17:9). Hij heeft alles in de hand, maar waarschijnlijk heeft zij die opdracht nog niet gehoord. In vers 10-12 lezen we wat er verder gebeurt:

Vervolgens stond hij op en ging naar Zarfath. Toen hij bij de ingang van de stad kwam, zie, daar was een vrouw, een weduwe, hout aan het sprokkelen. Hij riep tot haar en zei: Haal toch een beetje water voor mij in deze kruik, zodat ik kan drinken. Toen zij op weg ging om het te halen, riep hij

haar na en zei: Breng toch ook een stuk brood voor mij mee. Maar zij zei: Zo waar de HEERE, uw God, leeft! Ik heb geen broodkoek meer, behalve een handvol meel in de pot en een beetje olie in de kruik! En zie, ik ben een paar stukken hout aan het sprokkelen. Zodra ik thuis kom, ga ik het voor mij en voor mijn zoon klaarmaken. Daarna zullen we het opeten en sterven.

Elia begint met vragen om water en zij is gelijk bereid dat te gaan halen. Zo weet Elia dat hij de goede weduwe voor zich heeft en vraagt hij ook om een stukje brood. Dan wordt haar nood openbaar, maar ook ziet ze dat Elia een profeet van de Heere is. Ze spreekt over de Heere, uw God - Hij zal ook haar God worden!

Een belofte vraagt geloof

We lezen verder in vers 13 en 14.

Maar Elia zei tegen haar: Wees niet bevreesd! Ga, doe overeenkomstig uw woord, maar maak er eerst voor mij een kleine koek van en breng die bij mij. Maak daarna voor u en voor uw zoon iets klaar.

Want zo zegt de HEERE, de God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken en in de kruik zal het aan olie niet ontbreken tot op de dag dat de HEERE regen op de aardbodem geven zal.

Elia geeft een opdracht en een belofte - beide zijn een test voor het geloof van deze vrouw. We leren hier een aantal dingen:

1. De weduwe hoeft niet te bang te zijn dat zij en haar zoon zullen sterven. Het 'wees niet bang' lezen we vaak in Gods Woord: altijd wil Hij ons bemoedigen om op Hem te vertrouwen. De 'vreze des Heeren' betekent niet dat we bang moeten zijn voor Hem, maar dat we op Hem dienen te bouwen en vertrouwen.
2. Er wordt van haar wel een geloofsdaad gevraagd: eerst voor Elia een koek maken en dan pas voor haar en haar zoon. Dat is niet om Elia voorrang te geven (het is geen hebberigheid van de profeet), maar alleen zo zal ze de zegen kunnen ontvangen waarover Elia het heeft: haar geloof wordt getest. Het is net als bij de eerstelingen: je geeft eerst aan de Heere en dan zul je merken dat daarin een bijzondere zegen ligt.
3. Dan zal blijken dat de Heere haar gezien heeft in haar nood en voor haar gaat zorgen - als zij Elia wil onderhouden. Zeg dus nooit dat je geen tienden of zo kunt geven omdat je daarvoor te arm bent: het is net als wat er in Maleachi staat: beproeft Mij toch daarmee of Ik dan niet de vensters van de hemel over u zal uitstorten.
4. Elia geeft ook de belofte dat de huidige droogte tijdelijk is: er komt een dag dat de Heere weer regen zal geven (al moet Elia daar wel zeven keer krachtig om bidden). Tot die tijd zal Hij in haar nood voorzien - het meel en de olie zullen niet opraken.

Als we verder lezen zien we dat het inderdaad zo gaat. Maar dan wordt plotseling haar zoon ziek en hij sterft. En dan komt zij met een klacht (vers 18): Toen zei zij tegen Elia: Hoe heb ik het nu met u, man Gods? Bent u bij mij gekomen om mijn ongerechtigheid in herinnering te brengen en om mijn zoon te doen sterven?

Wat gebeurt hier?

Elia had gezegd: 'vreest niet' en zij had ervaren dat de Heere voorzag - olie en meel raakten inderdaad niet op. Maar waarom sterft dan toch haar zoon? Was dat inderdaad vanwege haar zonde? Of is het zoals de Heer Jezus zegt over de blindgeborene - 'noch deze heeft gezondigd, noch zijn ouders, maar de werken van God moeten in hem geopenbaard worden'? Of zoals Hij zegt over Lazarus: 'deze ziekte is niet tot de dood, maar ter wille van de heerlijkheid van God'?

Blijven we op Hem vertrouwen als het echt moeilijk wordt? Merk op dat als zij haar moeite bij de profeet brengt, er geen verwijt van zijn kant komt - nee, hij gaat naar de Heere God toe: dat is altijd het adres waar we moeten zijn.

In vers 19-24 lezen we:

Maar hij zei tegen haar: Geef mij uw zoon. Hij nam hem van haar schoot en droeg hem naar boven naar het bovenvertrek, waar hijzelf woonde, en hij legde hem neer op zijn bed. Hij riep de Heere aan en zei: Heere, mijn God, hebt U dan ook deze weduwe, bij wie ik als vreemdeling verblijf, zoveel kwaad gedaan dat U haar zoon gedood hebt? En hij strekte zich driemaal over het kind uit en riep de Heere aan, en zei: Heere, mijn God, laat toch de ziel van dit kind in hem terugkeren.

De Heere luisterde naar de stem van Elia en de ziel van het kind keerde in hem terug, en het werd weer levend. Elia nam het kind op, bracht het vanuit het bovenvertrek naar beneden in huis, en gaf het aan zijn moeder. Toen zei Elia: Zie, uw zoon leeft.

Toen zei die vrouw tegen Elia: Nu weet ik dat u een man Gods bent en dat het woord van de Heere in uw mond waarheid is.

Leven uit de dood

De Heere is getrouw - Hij zorgt ook hier voor een wonderlijke uitkomst. Eigenlijk had Hij al bewezen dat Hij leven uit de dood kon geven: de weduwe was met haar zoon immers ten dode opgeschreven - totdat Elia kwam en zij door God bleek te zijn uitgekozen om voor de profeet te zorgen. Geven is altijd gezegend en nu ervaart zij in het bijzonder hoe Hij zorgt en echt leven uit de dood brengt.

"Geef mij uw zoon" - dat is de enige remedie als het moeilijk wordt, dat we onze kinderen aan Hem toevertrouwen. Alleen de Heere kan hen tot leven wekken. Dit is de climax van het verhaal: geef Mij uw zoon, zegt de Heer Jezus ook vandaag tot u en mij. Soms inderdaad kunnen we niets anders doen dat: onze zoon of dochter in gebed in Zijn handen leggen.

Geef Mij uw zoon

Als we zien dat onze zoon of dochter een doodlopende weg inslaat, Gods weg verlaat, moeilijke dingen doet - laten we juist dan Hem vertrouwen. Mogelijk vraag je je af: we hebben Hem toch trouw gediend, waarom overkomt ons dit? Je voelt je wellicht tekort schieten, maar Hij straft ons niet. Hij wil graag dat we alles in Zijn Hand leggen, juist als het moeilijk wordt. Hij zegt dan: geef Mij uw zoon, geef Mij uw dochter. Wij hebben als ouders onze kinderen als het ware te leen: ze zijn niet van ons, maar van Hem, van onze Schepper. Hij is het ook die leven uit de dood kan geven, zoals de Vader in de gelijkenis van de verloren zoon zegt: mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden. Dan is er weer reden tot feest, dan wordt Zijn Naam grootgemaakt.